

Prelaadi kiri (märts 2014)

Don Alvaro 100.-nda
sünniaastapäeva puhul räägib
piiskop Echevarria eriti
truudusest ja lojaalsusest.

01.03.2014

Minu armsaimad: hoidku Jeesus
minu tütreid ja poegi!

Märtsikuul on alati eriline sõnum,
sest selles kuus tähistame me Issanda
Kuulutamise Püha – Jumalaema
püha – ning samuti püha Joosepi
päeva. Mõlemad lunastusajaloo

tegelased paistavad silma oma truudusega Jumala plaanidele, mida nad ülima täiuslikkusega täidavad, sest nad saavad aru, mis tähendab armastada.

Sel aastal pühitseme me Don Alvaro sajandat sünniaastapäeva ja peale selle möödub kakskümmend aastat tema taevasse pöördumisest, *dies natalis*. Tema elus särab see üleloomulik ja inimlik voorus nagu eriliselt väärtuslik kalliskivi. Hiljem, 28. märtsil on meie Isa preestrikspühitsemise aastapäev, mis on taas üks murdmatu truuduse väljendus Jumala kutsele, ”puutumatu, tugev, neitsilik, rõõmus, tingimusteta truudus usule, puhtusele ja kutsumusele”[1] Niisiis oleks neil nädalatel väga soovitatav sügavalt ja tänutundes oma südametunnistus läbi vaadata, et näha, kuidas on lood vastusega kutsumusele, mis igaüks meist on saanud.

Paastuaaja algus, mis meie ees seisab, innustab meid sellel teel edasi kõndima; see on liturgiline aeg, ” mis paneb meid küsimuse ette: kas minu truudus Kristuse vastu kasvab, kas kasvab ka minu pühadusele pürgimine? Kas ma teen suuremeelselt apostolaati oma tavalises töös, argielus, oma kolleegide keskel?”[2] Muutkem oma palve intensiivsemaks – ka teistel võimalustel aasta jooksul , olgem suuremeelsed suretamisel, tehkem sagedamini vaimseid ja kehalisi halastuse tegusid, mis vastab meie soovile, truu olla, nii kaugele, kui neid inspireerib usk ja armastus. See kõik ei ole tunde küsimus, vaid vibratsioon, armastava hinge tunnus, isegi siis, kui väsimus või armetu ”mina” selle alla surub.

Mõne päeva pärast möödub sada aastat meie armastatud Don Alvaro sünnist. Seda kuupäeva, 11. märtsi oleme me juba aasta algusest saadik

silmas pidanud ja vaadelnud selle
püha Josemaria poja eeskuju, kes
ennast andis, tingimusteta, et Opus
Dei vaimsust teostada. Dekreet,
millega kirik tema voorusi
tunnustab, näitab, et kõige rohkem
iseloomustab teda truudus. ”
Vankumatu truudus eelkõige
Jumalale ja tema tahtmise
suuremeelne täitmine, truudus
kirikule ja paavstile, truudus
preesterlusele, truudus kristlikule
kutsumusele igal hetkel ja igas
olukorras.”[3] See lõpeb sõnadega: ”
See Jumala teener oli armastuse ja
truuduse eeskujuks kõigile
kristlastele.”[4]

Inimese truudus on tihedalt seotud
selle Jumalale iseloomuliku joonega,
kes on *pika meelega ja suur
heldusest*[5].”Patriarhide ajaloo ja
Vana Testamendi õigete ettekujutuse
kohta tõstab ”Kiri heebrealastele
esile ühe olulise joone nende usus.
See ei kujuta endast lihtsalt teed,

vaid suunda, ühe koha ettevalmistust, kus inimene koos teistega elada võib. (...) Usu seisukohalt on tegemist uut liiki ustavusega, mida võib ainuüksi Jumal kinkida”[6]Piiskop Alvaro järgneb pikas reas seisvatele Jumalale truudele meestele – alates Aabrahamist ja Moosesest kuni Uue Testamendi pühakuteni - , kes seadsid kogu oma elu nii, et nad võiksid oma saadud kutsumusele vastata. Mitte mingi asi ei suutnud neid millimeetritki Jumala tahtest kõrvale juhtida, ei sisemised ega välised raskused ega tagakiusamised, sest nad olid väga tugevalt Jumala armastusväärse tahte külge klammerdunud.

”Aabrahamilt nõuti, et ta Sõna usaldaks. Usu kaudu võime mõista, et Sõna, mida ütleb truu Jumal, on kindlaim ja kõigutamatuim asi, mis olla võib, see, mida meie tee järjepidevus ajapikku võimaldab.

Usk suhtub sellesse sõnasse, kui kindlasse kaljusse, millele, kui kindla vundamendi peale on võimalik ehitada.”[7] Sest, nagu ütles Benediktus XVI. ” Truuduses püsimine on armastuse nimi”[8]

Igal tähtsal aastapäeval pöördus Don Alvaro Jumala poole palvega: *”Täna, anna mulle andeks, aita mind veel enam.”* Nii on iseenesestmõistetav arvata, et ka oma sajandal sünnipäeval oleks ta samamoodi teinud. Need sõnad kujutavad endast suurepärast palvet, millega Pühima Kolmainsuse poole pöörduda ja teda kõigi heategude eest tänada, mis on ka edaspidi palju arvukamad kui me ette kujutada oskame; nende sõnadega võime paluda andestust oma vigade ja pattude pärast; nendega võime paluda abi, et võiksime alati heade ja ustavate sulastena üha paremini teenida.

Mõned aastad tagasi selsamal päeval
rääkis Don Alvaro midagi
märkimisväärset möödunud aja
kohta. Tema väljendused võivad olla
meile abiks, kuidas Jumalaga
rääkida, eriti siis, kui mingil põhjusel
meie puudused ja nõrkused eriti
selgelt päevavalgele tulevad. Need
olid laused, täis lootust: "Kui vaatlen
oma elu kalendrit, siis mõtlen
nendele väljarebitud lehekülgedele.
Need on möödunud, kuid ei ole
prügikasti maandunud, vaid nad
seisavad edasi Jumala silme ees. Kui
palju heategusid on Jumal minule
osutanud! Ta on lubanud mul
kristlikus perekonnas sündida, kus
olen saanud hea koolituse. Hiljem
andis ta palju sündmusi, mis minu
ellu jälje jätsid. Eelkõige kohtumine
meie Isaga, mis muutis minu elu
täielikult, pöörates selle peapeale. Ja
need peaaegu nelikümmend aastat,
mis mul oli võimalus elada koos meie
Asutajaga...[9]

Ka meid saadab Jumal oma lõpmatu kannatlikkusega läbi aastate, kuude ja nädalate, ta andestab meile ja annab abistavaid vihjeid. Ka siis, kui paljudel teist ei olnud võimalust meie Isa tunda, siis, kui ta veel füüsiliselt meie keskel viibis, on teil ometi võimalik teda tundma õppida ja temaga suhelda tänu tema kirjutistele ja usaldusväärsele vestlusele, mida ta taevas olles meiega pidada soovib. Koos Opus Dei vaimsusega on ta meie kätte konkreetsed võimalused asetanud - pühaks saada, käies vankumatult teed, mida Jumal paljudele pakub. Jumala abiga, Maarja ja Joosepi eeskujul, püha Josemaria ja paljude inimeste eeskujul, kes on selle teekonna juba lõpuni käinud... *possumus* [10], suudame ka meie sellel teel eesmärgini jõuda.

19. märts, püha Joosepi suurpüha, tuletab meile meelde, et peame uuendama oma andumust Jumala ja

inimeste teenimisel. Jumal on kutsunud kõiki inimesi igavikust saadik, et nad Kristuse sarnasteks saaksid. Ja Jumalaema järgi on püha Joosep see, kes sellele kutsumusele kõige paremini vastas: Ta on *ustav ja arukas majapidaja, keda isand seab oma pere üle* [11]. Seepärast on ta kiriku ja Opus Dei patroon ja kõigi Jeesuse jüngrite eeskuju.

Alvaro – lubage mul seda veelkord korrata – oli ustav mees: truu kristlane, preester ja piiskop. Püha Josemaria ütles tema kohta: ” Ma tahan, et te teda paljudes asjades jäljendaksite, eriti aga tema lojaalsuses. Paljudel aastatel tema kutsumuse jooksul oli tal inimlikult öeldes palju põhjusi, et ärrituda, kurjaks saada, mitte lojaalne olla; kuid tema naeratas alati ja oli erakordselt truu. See oli üleloomulik, see ei olnud lihtsalt inimlik voorus. Selles tuleb meil teda järgida.”[12]

Tema täiesti üleloomulik püsivus tugineb inimlikule lojaalsuse voorusele, mida ta juba lapsena oma perekonnas õppis ja hiljem aastate jooksul edasi arendas. Kui vajalik on see voorus! Paljud inimesed ei tea, et ilma selleta ei saa olla vastastikkust usaldust, ja viljakas kooselu ühiskondlikus kontekstis on praktiliselt välistatud. ” Minu tütred ja pojad, ka meie tahame ustavad olla. Selle üleloomuliku truudusega, mis on samas inimlik lojaalsus, voorus, mis on omane inimestele, kes on jätnud seljataha lapsikud käitumistavad ja vastutustundlikult ning ustavalt oma kohustusi täidavad.”[13]

”Lojaalsus! Truudus! Õiglus! Suurtes ja väikestes asjades, kus on tegemist piskuga või paljuga. Võitlusesoov, ka siis, kui tundub, et me ei taha. Nõrkuse hetkel avagem oma hing täielikult ja laskem end õrnalt juhtida: täna tõusen ma kaks astet

kõrgemale, homme neli... Mõned päevad hiljem võibolla mitte, sest meie jõud on otsas. Aga me sooviksime tahta. Meil on vähemalt soov tahta. Mu lapsed, see tähendab juba et me võitleme.”[14]

See tähendab, et me paneme oma südame ja tunded usu abil särama ning valitseme ja hoiame vaos oma mõistust. ” mõlemad võivad olla meile abiks, et Jumala vastu suuremeelsed olla – kirjutab Don Alvaro - , kuid need ei saaks olla ainukesed ega esimesed meie truuduse liikumapanevad jõud, sest see oleks sentimentaalsus, mis on eriti ohtlik armastuse puudumise vorm. Paljud inimesed tähtsustavad liialt oma mugavustunnet. Nad kuulavad liiga palju oma südant ja arvestavad liiga vähe oma mõistusega. Kui neil on tuju või tahtmine, siis peavad nad ennast kõikvõimeliseks, sest nad usaldavad oma vaimustust; kui ei, siis vajuvad

nad kokku. Selles suhtes peame me ettevaatlikud olema (...) Ainult nii võime me aru saada, et mitte kunagi ei ole mõistlikku põhjust, et katsumusele truudusetusega reageerida.”[15]

Alvaro del Portillo järgnes esmajärjekorras, kuni pisimate üksikasjadeni Jumala kutsele. See väljendus tema erakordsetes inimlikes ja üleloomulikes annetes, mis ta kõik saadud kutsumuse teenistusse pani. Vastus, mille ta vahetult pärast oma preestrikspühitsemist Madridi piiskopile andis, on väga tuntud. Leopoldo Eijo y Garay ütles talle, et ta on oma suurepärase kodaniku ja akadeemilise tiitliga kiriku ringkondades väga hinnatud ja austatud, millega seoses oli meie Isa talle palju tegemisi usaldanud. Aga – nii ütles piiskop – pärast preestrikspühitsemist võib ta selle suure austuse paljude silmis kaotada.

Don Alvaro vastas talle, et tal pole sellest sooja ega külma. Ta oli nagunii kõik oma inimliku au, plaanid, elukutsega seotud mõtted Jumalale kinkinud, alates sellest ajast, kui ta hakkas järgima kutsumust, end Opus Dei kaudu pühitseda. Talle ei tähendanud midagi inimeste halvustamine, teda huvitas vaid armastus Jumala vastu ja tema tahte täitmine. Ta tahtis, nagu püha Josemaria, *varjule minna ja kaduda*, et olla täielikult andunud tööriist kiriku teenistuses.

Tema soov, kõiges Opus Dei vaimsuse järgi elada, saab erilise väljenduse siis, kui teda püha Josemaria esimeseks järeltulijaks nimetatakse. Ta ütles siis, et ei valitud mitte Alvaro del Portillot, vaid taas meie Asutaja, kes taevas olles Opus Deid edasi juhtis. See viis ennast väljendada ja edasi minna ei olnud tema jaoks midagi erakorralist, sest ta oli veendunud, et Jumal otsis teda

selleks, et olla meie Isa *varjuks* maapeal; ja edaspidi kanaliks, kes suure osa tema armust Opus Dei usklikeni, paljude kogu maailma meeste ja naiste juurde juhatab.

Vir fidélis multum laudábitur[16], õiglane mees saab rikkaliku saagi. Selle Pühakirja lausega võime me õigusega armastatud Don Alvarot iseloomustada. Nii tegi ka Johannes Paulus II. telegrammis, mille ta meile veel 23.märtsil 1994, kohe selle hea isa ja karjase surmapäeval saatis. Ta kinnitas kõigile usklikele oma sügavat kaastunnet ja meenutas "suur tänutundega Jumala vastu lahkunu elu, mis oli täis preesterlikku ja piikoplikku indu, tugevuse ja usalduse eeskuju jumalikule saatusele ja truudusele Peetruse tooli ja suuremeelse kiriku teenimise vastu, püha Josemaria kaastöölisena ja teeneka järglasena."[17]

Veel üks järjekordne aastapäev selle kuu lõpus meenutab meile seda kristlikku voorust – selleks on meie Asutaja preestrikspühitsemine. Sel 28. märtsil kroonis meie Isa sakramentaalsel viisil oma truudusetõotuse, mis tema elu saatis alates sellest ajast, kui ta jumaliku kutse eelaimdusi tundma hakkas. See oli tema jaoks aktuaalne ja tõhus, nii et ta seda oma maise elu lõpul kinnitada võis: ” Ärgem kõikugem! Juba täna ütlen ma teile, et teil on jumalik kutsumus, millele Kristus on teid juba igavesest ajast kutsunud. Ta ei osutanud teie peale ainult sõrmega, vaid ta suudles teid otsaette. Seepärast särab teie pea minu jaoks nagu hele täht.

Sellel heleda tähe lool on ka oma ajalugu.... Need on need suured tähed, mis öösel kõrgel pimedas taeva kohal hiilgavad, nagu suured kalliskivid imelise selgusega.

Niisama selge on teie kutsumus, igaühe ja ka minu oma.”[18]

Jätkakem palvetamist kiriku ja paavsti eest ja eriti tema eelseisvate mõtiskluspäevade eest. Mina alustan mõtiskluspäevadega homme ja seejärel osalen kongressil, mis on pühendatud Don Alvaro sajandale sünniaastapäevale 12.-14. märtsini Paavstlikus Püha Risti Ülikoolis. Täna pühitsen ma suure rõõmuga nagu alati kaks prelatuuri assotsieerunud liiget diakoniks. Palugem Jumalat, et nad sel valitud teel väga ustavad oleksid ja palume samas ka kogu maailma seminaristide ja preestrite eest.

Enne, kui lõpetan, tahan ma teile öelda, et 22. märtsil pühitsen ma San Eugenio basiilikas Missa Don Alvaro mälestuseks ja teen seda kui võimalik veelgi rohkem ühenduses teie kõikidega. Ja ma palun Jumalat, et ta aitaks meil ustavad olla ja oma

innukus hingede eest ohverdada,
keda Paavsti sageli meenutab.
Toetage nagu alati minu palvesoove.

Ma õnnistan teid oma armastusega!

Teie isa

+ Javier

[1] Püha Josemaria, Kiri 24.3.1931, Nr.
43

[2] Püha Josemaria, Kristus möödub,
Nr. 58

[3] Pühaks ja Õndsakskuulutamise
Kongregation, Dekreet Jumala sulase
Álvaro Del Portillo voorustest,
Rooma, 28.6.2012

[4] Sama

[5] Ps 145, 13

[6] Paavst Frantsiskus, Ents. Lumen
fidei, 29.6.2013, Nr. 50

[7] Sama Nr. 10

[8] Benediktus XVI., Jutlus Fatimas,
12.5.2010

[9] Don Alvaro, Perekondliku
kohtumise märkmed, 11.3.1991

[10] Mt 20, 22

[11] Missaraamat, Püha Joosepi
Suurpüha, Avavärss (Lk 12, 42)

[12] Püha Josemaria, Perekondliku
kohtumise märkmed, 19.2.1974

[13] Don Alvaro, Kiri, 1.2.1987
(„Perekirjad“, Bd. 1, Nr. 287)

[14] Püha Josemaria, Vaatluse
märkmed, veebruar 1972 („Kahekõne
Issandaga“, S. 154)

[15] Don Alvaro, Kiri, 19.3.1992, Nr.
31 („Perekirjad“, Kd. 3, Nr. 321)

[16] Õp.28, 20

[17] Johannes Paulus II., Telegramm
Piiskop Javier Echevarríaale, 23.3.1994

[18] Püha Josemaria, Vaatluse
märkmed, 19.3.1975 („Kahekõne
Issandaga“, Lk. 222)

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-marts-2014/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-marts-2014/) (09.08.2025)